

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Mostecky_Jaroslav-Sekyry_na_Viole.pdb

PDB Name: Mostecký - Sekyry na Viole
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.3.2007
Modification Date: 12.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Mostecký - Sekyry na Viole

Strom zaúpěl v předtuše smrti a nebe se rozburácelo.

Lachtan sebou cukl a pustil svítilnu na zem. Zaklel jsem a vztekle jsem se po něm ohlédl. „Co blbneš?“

Zesinal mi před očima.

„Muselo to bejt dočista prohnílý,“ poděšeně vyjekl. „Prasklo to moc brzo!“

Nemusel mi nic vysvětlovat. Už jsem slyšel, co se může stát, když se Viola rozechraje.

Odstrčil mne a vyrazil ven. Zůstat ve štole v okamžiku, kdy se zteřelé vzdušné kořeny, povlávající až kdesi v několika kilometrové výšce, zřítí na zem, končí mnohem hůř, než když to člověka zaskočí venku. Nebyl jsem na štaci dlouho, abych už něco podobného zažil, ale hned první večer na baráku, sotva nás sundali z orbity, jsem toho slyšel až dost. Mrštíil jsem laserovou pilou na zem a jen tak tak uskočil, aby mi tenký paprsek nepolechtal kotníky. Popadl jsem odhozenou svítilnu, v rychlosti dupl špičkou boty na vypínač pily a rozběhl se v Lachtanových stopách k východu. Běh potmě mu šel zatraceně dobře. Když jsem vyběhl ze štol, byl už v nedohlednu.

Vzduch se chvěl horkem a umíráním dřeva.

Někde vysoko nade mnou, kam se ani nedalo dohlédnout, svištěly povětřím zpřetrhané šlahouny sekundárních kořenů a s děsivým jekotem se řítily k zemi.

Kolem mne proběhl se zaklením předák, a i když už nejspíš něco podobného zažil, broukl teď oči strachem, div mu nevypadly.

Kmen stromu se rozvibroval, ze stěn a stropu štol, vedené jeho dřevem, se začaly sypat piliny, a z měkké, lupenovitě kůry se odlepovaly prachové obláčky lišejníkových pylů.

Když se o tom první večer, co jsem dorazil na Violu, mluvilo, mávl jsem rukou. Tak to dělají chlapi všude. Postrašit nováčka, a pak si z něj dělat jundu...

„Budeš mít plný gatě,“ vzpomněl jsem si na slova věčně zamračeného Duffyho. Tehdy jsem se jen neurčitě usmíval, abych nevypadal ani jako frajer, ani jako posera.

Nyní jsem v jediném zlomku vteřiny pochopil, že měl pravdu.

Mrknutím oka jsem přehlédl stráň, svažující se od hradby lesa dolů k cestě. Ze štol vybíhali raziči, zaprášení dřevitým prachem, po kmeni slaňovali chlápci, co se přizívají na dřevorubcích a vybírají z vodních kapes za šupinami karmínové lasturky, jejichž cena daleko předčí nejdražší kameny...

Všichni spěchali. Ti, co byli nejvýš, už museli vědět, že to nikdy nemohou stihnout, ale přesto to zkoušeli. Jednomu z nich právě praskla slaňovací osma, a dopadl natvrdo nedaleko mne. Už jsem na nic nečekal.

Noha mi podklouzla na kaši z pilin a dřevokazných červů, hrábl jsem si rukama o zem a hned se ještě v předklonu hnul pryč. Řval bych strachy, kdybych měl čas. Viděl jsem fotku chlapa, co se nestihl schovat a zůstal venku, když šlahouny kořenů zbičovaly půdu kolem krytu...

Seběhl jsem stráň, přehnal jsem se polní kuchyní, porazil hromadu nádobí, a vyrazil dál po cestě. Bylo nás víc, ale nikdo neměl čas si všimnout těch druhých. Jen, když byl rychlejší, a potřeboval toho před sebou srazit stranou, aby mohl běžet rychleji.

Hnal jsem se ke krytu už téměř bez dechu a snad jsem se ani nedotýkal nohama země. Už to nebylo daleko...

Pohledem jsem se zavěsil na betonovou kostku na konci nahrubo zplanýrované paseky a v duchu odhadoval vzdálenost. Věděl jsem, že je to celkem půl kilometru, předpisy takovou dálku vyžadovaly. Jen jsem se v duchu modlil za každý metr, o nějž možná stavaři bezpečnostní zónu zkrátí.

Uši trhající jekot změnil tón. Podvědomě jsem vzhlédl vzhůru. Ještě nebylo nic vidět.

Prokličoval jsem pařezem stromu, který jsme porazili minulý měsíc a přede mnou se otevřela volná travnatá pláň, jen místy neschůdná díky spleti ještě nespálených kořenů.

Ztrácel jsem dech a začínal kulhat. V ten nejnepríhodnější okamžik. Už musela být blízko ta chvíle, kdy se mi pod nohama roztrhne země a příboj prachu, pilin a červů mi vymete oči z tváře i s rukama, které by je chtěly krýt.

Muž, běžící za mnou, klopýtl, vykřikl, a v pádu se mne pokusil chytit. Možná mu jen šlo o udržení rovnováhy. Spíš ale nechtěl umírat sám.

Vymkl jsem se mu a opřel se do špiček. Někde jsem slyšel, že člověk pak běží ještě rychleji...

Burácení a jekot se proměnily v řev, který trhal ovzduší jako když se pára stará košile na obvazy. Už jsem nevnímal nic kolem sebe, vyjma šedé šmouhy před sebou. Kryt! V duchu jsem počítal kroky.

Jeden, dva, tři, čtyři...

Kolik ještě, sakra? Pot mi stékal z čela a po spáncích a začínal pálit v očích.

Šedivá betonová plocha rostla čím dál rychleji.

Osm, devět, sedmdesát...

Nestačil jsem si uvědomit, jestli mne srazila k zemi tlaková vlna, nebo jestli jsem narazil do zdi krytu. Pod dlaněmi jsem ucítil drsný povrch vnějšího betonového štítu krytu a schoukl se k jeho patě. Přitáhl jsem kolena k břichu a zabořil hlavu do plstnaté trávy. Uši mi to roztrhne, ale o oči snad nepřijdu...

Napolo v bezvědomí jsem ucítil, jak mne čísi ruce chytají za límec a táhnou někam, kde mohl být vchod.

Dovnitř jsme vpadli na poslední chvíli. Zpozdit se o vteřinu, tak nám už neotevřeli...

Vydrápal jsem se na lavici a natáhl ruku, když někde blízko zavoněla kořalka. Mžoural jsem do přitímní kolem a protože jsem se pít nedočkal, natáhl jsem dlaň ke svému zachránci. Cítil jsem srdce až v krku. Ztěžka jsem popadal dech a viděl jsem hrozně rozmazaně.

„Dík,“ zasípal jsem a vytřel si hřbetem ruky slzy a pot z očí. Konečně jsem na něj viděl. Zapnul jsem mozek a zapátral v paměti. Už jsem se s ním někde potkal, jenom jsem si nedokázal vzpomenout, kde.

K dřevorubcům nepatřil. Bylo nás na téhle štaci jenom dvacet a všechny jsem už za ten měsíc, co jsem tu byl, stačil poznat. Ani jeden z nich by tam ven pro mne nevylezl. Možná to byl některý z těch sběračů škeblí, nebo někdo od zásobovačů...

„Znáš tě?“ zeptal jsem se polohlasně. Rachot, doléhající zvenčí, začínal být už nesnesitelný i uvnitř krytu.

Nejspíš mi ani nerozuměl.

„Znáš tě?“ zvýšil jsem trochu hlas a se sebezapřením jsem se pokusil o úsměv. Už jsem neměl sílu ani na to.

Místo odpovědi se zazubil a potřásl hlavou.

V tom okamžiku to vypuklo. Betonová kostka krytu nadskočila jako po zásahu a nová, daleko prudší tlaková vlna se přes něj přehnala kamsi dál. Po pár desítkách kilometrů udělá paseku na sousední dřevorubecké štaci, ale už nebude zabíjet.

Neviditelnými škvírami se dovnitř dostal prach a přetlačoval se s cigaretovým kouřem o místo ve světle zářivek.

Rozkašlal jsem se a rychle si na nos přiložil cíp košile.

Chlápek, co mne z toho vytáhl, beze slova vstal, zvedl na pozdrav prst k čelu a jako první vypadl ven. Vyhlédl jsem za ním a rychle zacouval zpátky. Bylo tam hnusně.

Přešel jsem přes místnost k Lachtanovi, kousek jej odstrčil a sedl si vedle něj.

„Seš tu dýl, Lakto,“ zahučel jsem, vytukl z krabičky cigaretu a nabídl mu. „Kdo byl ten chlap, co mne sem přitáhl?“

Strčil si ji za ucho a pokrčil rameny: „Daniel. Každý mu tak říká. Je trochu divnej. Nikdo neví, proč tu je. Jenom se tak poflakuje kolem lesa. Všim jsem si taky, že od některých si nechá říkat brácho, nejspíš budeš co nevidět mezi nima...“

„On je...“

„Ale houby,“ zachechtal se Lachtan a odhodil si příliš dlouhou ofinu z čela. „Vo něco mu de, jenomže nikdo neví, vo co. Společnost si ho už nechala prověřit, ale na nic se nepřišlo. Prostě divnej pavouk, co nemá nic jinýho na práci, než se flákat na Viole.“

„Proč bych měl patřit mezi tu jeho partu?“ nenechal jsem ho domluvit.

„Poněvadž, když se něco podobnýho stalo onehdá, to jsi tady ještě nebyl, zůstal sedět kousek od vchodu a ani ho nenapadlo, aby pro některýho z těch chlapů, co zůstali venku, lezl. Zůstal tady a srkal kafe, jako všichni ostatní...“

„Sbírá lastury?“

„Ti říkám, že se jenom fláká,“ zahučel Lachtan podrážděně, vstal a otevřel pancéřová dvířka krytu dokořán.

Venku pršelo listí a ostré šupiny kůry. Snášely se klouzavým letem k zemi a zařezávaly se do plstnaté trávy.

„Rači počkáme,“ rozhodl můj parták a starostlivě přehlédl oblohu. „Není nic slyšet, ale možná, že se to nahoře bude ještě thát.“

Zdálo se, že mu ostatní dávají za pravdu. Nikoho ani nenapadlo se zvednout a vypadnout ven. Snažil jsem se ještě zahlédnout v mračnech prachu a listí svého zachránce, ale už se někde ztratil. Asi to byl vážně blázen.

Kolovaly plechovky s pivem a černocho na druhém konci betonové kobky si začal broukat v soulovém rytmu cosi o bavně.

Setmělo se hrozně rychle. V ovzduší byla sice ještě spousta prachu, který se dosud nestačil usadit, ale i přesto se mi zdálo, že je dnes flekatý kotouč Violina Blížence vidět lépe, než jindy. Jméno Viola vlastně patřilo dohromady oběma planetkám, navždycky k sobě obráceným stejnou polokoulí. Dokud jsem při přiletu na neskutečně protáhlou orbitu Violy nespátl tenhle největší div světa na vlastní oči, nedokázal jsem si ho ani představit.

Mohutné, jako struna napjaté kmeny stromů před statisíci lety k sobě spoutaly dvě nebeská tělesa a zakořenily v jejich půdě. Snad to kdysi byla jediná planeta, později roztržená slapovými silami. Každopádně vypadala nádherně a majestátně.

Les gigantických stromů už ale dávno nevypadal jako v propagačních letáčcích turistických kanceláří.

Aby kmeny vydržely obrovskou sílu, jakou se je oba světy pokoušely roztrhnout, musely být duté a pružné. Byl to ten nejlepší materiál pro stavbu orbitálních základů a spojovacích článků nákladních lodí. A makat tady, byl ten nejlepší džob. Viola pomalu ustupovala sekýrá a pilám...

Přátelsky jsem mrkl na Duffyho, který mi nabízel hlt jahodového džusu a vyšel do večerního ticha.

Noc voněla pořezaným dřevem a pod hradbou lesa se kmitaly záblesky večerních ohňů.

Nerozhodně jsem přešlápl, a nakonec se vydal za světlem. Na palandě bych stejně neusnul, dokud nepůjde spát karetní společnost, třískající každý večer do stolu pár metrů od mého lůžka...

„Můžu přisednout?“

Dva ze sběračů lastur se ohlédli a mlčky mi uvolnili místo.

„Jsi tu novejš, vid?“ křikl na mne přes oheň kdosi, koho jsem kvůli plamenům ani neviděl.

Přikývl jsem. „Vadí to?“

„Ale ne. Akorát je nezvyklý, když někdo od dřevorubců přijde do našeho ležení.“

„Ani nevím,“ houknul jsem po pravdě a neklidně se zavrtěl. „Jestli jsem tu navíc, stačí říct a půjdu...“

„A kampak?“ ozvalo se za ohněm zlomyslně. „Než jsi sem došel, musel ses zatraceně těžko prodírat přes zřícený kořeny. Jsou dřevy jako emental a děsně starý. Tenhle strom by se stejně během nejbližších tisíc let vyvrátil sám...“ Přidušeně se zasmál, vytáhl z ohně doutnající klacek a připálil si.

Tlumené rozhovory kolem ohniště pomalu umlkaly. Jako by všichni byli zvědaví jen na mou odpověď.

„Nějak jsem se dostrachal sem, nějak se dostanu zpátky.“

„Dostanou tě strašidla...“ řekl to tak vážně, že jsem se ani nezmohl na posměšnou odpověď.

„Jestli je to vtip, prosím,“ řekl jsem váhavě. „Jestli ne, pak se musím přiznat, že jsem o tom ještě neslyšel.“

Chlápek na druhé straně vstal, obešel praskající plameny a přisedl ke mně. Sotva jsem jej rozeznal proti mihajícím se plamenům, pochopil jsem, že si nedělal srandu ani náhodou. Vyskočil jsem dřív, než se stačil posadit a napřáhl k němu ruku.

„Už jsem se ptal na vaše jméno,“ přešel jsem najednou, aniž bych věděl, proč, do vykání. „Díky, Danieli. Bez vás bych tam zůstal...“

Mávl rukou a odstrčil sběrače lastur ještě dál. „Vsadím boty, že jsi se taky ptal, co tady dělám.“

Přikývl jsem. Oba jsme ztišili hlas a zábava u ohně se pozvolna vracela do obvyklých kolejí.

Vypadal skoro o dvacet let starší, a tak jsem jeho lehce přezíravý tón ani moc nevnímal.

„Ať ti řekli, co řekli, byla to hloupost,“ mávl rukou. „Nerad bych, aby sis myslel, že jsem kdovíjak šlechetná duše.“

Chystal jsem se zítra za tebou zajít, a tak jsem jen přivítal možnost, seznámit se s tebou už dřív...“ Na okamžik se odmlčel a zvedl oči k nebi, kde z noční oblohy ukrájoval dobré dvě třetiny obrovský kotouč Violina Blížence. Až tam, k jeho povrchu, utopeném v bažinatých údolících mezi skalami, dosahují olistěné velikány, vzpínající se do výše pár desítek kroků za námi.

Závratí se mi zatmělo před očima a žaludek mi vystoupil až do krku. Seděl jsem na nízké, dřevěné lavici, ale i tak se mi zamotala hlava. Nebýt Danielovy ruky, svezl bych se na zem vedle ohniště.

„Dělaš raziče,“ zašeptal po chvilce můj nový známý a ještě víc ztišil hlas. „Chci tě o něco požádat. Možná ti tím zachráním život podruhé...“

Neurčitě jsem přikývnul. „Co by to mělo být?“

Vstal a naznačil mi, abych udělal to samé. Beze slova vystoupil ze světla, vrhaného plameny a počkal, až jej budu následovat.

Pak se obrátil ke sběračům zády a začal vystupovat do svahu k souvislé hradbě violanského lesa.

Tyčil se před námi jako hradební zeď gigantické pevnosti. Pokřikování sběračů lastur náhle ustoupilo nočním zvukům lesa. Byli jsme najednou sami uprostřed tmy, rozháněné nazelenalým světlem Blížence. Připadal jsem si, jako bych tu byl poprvé, i když jsem tady vlastně znal už skoro každý kořen a kámen. Ještě nikdy jsem ale za tmy nebyl tak blízko.

Tichý cvrkot stromových ještětek se mísil s krákáním, jaké jsem ve dne nikdy ani nezaslechl a dlouhé řapíkaté listy, vyrůstající přímo z kmene, šustily při každém vzdáleném zaplácání vzdušných kořenů o sebe.

Kdybych sem zabloudil sám, nejspíš bych ani nenašel odvahu otočit se zády k tomu neznámému světu, který pomáhám zabíjet. Couval bych až dolů a už bych se ten večer od ohně nevzdálil ani na krok.

Všechno to vypadalo jinak, než za denního světla.

Hromady pilin, vnesených ze štol, boudy na nářadí, i les...

Vlastně to ani nebyl les v pravém slova smyslu. Stovky kmenů, natěsnaných k sobě jako fazole v konzervě, kde tomatovou omáčku nahrazuje prst' zetlelého listí, ještěřích kostříček a krovek mrtvých brouků... Vzácně se při těžbě narazilo na nevelká prostranství mezi kmeny, zrovna tak zastlaná hnílobně páchnoucí vrstvou. Většinou ale kmeny stromů tvořily jednotlivou zeď šupinaté kůry, jež se teprve ve výšce několika set metrů rozrodí do jednotlivých kmenů...

Daniel mne vedl najisto. Minuli jsme několik štol, šklebicích se z hradby lesa, a po nějaké době, věnované klopýtání, jsme zastavili před tou mojí.

„Co tady?“ pohodil jsem hlavou.

„Už jsem tu dnes byl,“ odpověděl zjevně bez souvislosti. „Chtěl jsem si to tu obhlédnout. Zdá se, že zítra by ses měl dostat na druhou stranu.“

Přikývl jsem. „Je to můj první strom, na kterém dělám raziče docela sám. Ještě to tak neodhadnu, ale nejspíš jo.“

Ukázal naslepo do tmy, kde se jen matně rýsovaly obrysy zřícených sekundárních kořenů. „Nechal jsi ve štole pilu, když to začalo padat,“ řekl neurčitě.

„Nechávám ji tam vždycky,“ zavrčel jsem vztekle. „Jednak se mi s tím nechce tahat, a jednak, i kdyby to někdo sebral, jak daleko s tím asi uteče?“

„Jen jsem se chtěl ujistit, že ses pro ni později nevrátil,“ zabručel potichu a nakoukl dovnitř.

„To vám jde jenom o to, abych vám půjčil pilu?“

Jenom mávl rukou. Vešel dovnitř a teprve ve skrytu štoly rozsvítil svítilnu na opasku. Zakryl ji dlaní a pustil do chodby jen uzounký paprsek světla.

„Vypadá to blbě,“ podotkl jsem.

Už mi neodpověděl. Zmizel v táhlém ohybu štoly, protínající kmen stromu skrz na skrz. Byla už komplet vyrubaná. Dvě chodby do kříže a ještě navíc kolem celého obvodu kmene. Strom držel jen na čtyřech špalcích, které se až docela

nakonec odpálí trhavinou ve stejný okamžik, jako na druhém konci, zakořeněném v bažinných údolíčkách na Violině Bliženci.

Každý jiný způsob by znamenal zřícení celého kmene na jednu nebo druhou planetku. Spojení s půdou musí být přerušeno na obou glóbech současně. Napjatá dřevěná struna Violy se v tom okamžiku smrští a na několik minut, než se jí zmocní gravitace jednoho nebo druhého tělesa, zůstane bez hnutí třet ve vakuu. To je chvíle, kdy se k ní přihnou orbitální tahače a odtáhnou ji ke zpracování na parkovací dráhu...

Daniel zmizel v chodbě i se světlem a já zůstal třet v naprosté tmě. Vyhlédl jsem ven a zdráhavě se pustil za ním. Ve štole se nedalo zabloudit ani poslepu.

Ve středu, kde je kmen dutý, a shora neustále padají článkovitá těla červů a plátky poloprůhledného mechu, vyplňujícího ve výšce několika kilometrů dutinu v kmeni do posledního místečka, jsem si přetáhl přes hlavu kapuci košile a na jedno nadechnutí proběhl dál.

Dohnal jsem ho až u protější stěny. Moje laserová pila ležela stranou. Daniel obcházel po obvodu okružní štolý a poklepával na vnější stěnu kusem železa.

„O co jde?“ zeptal jsem se a můj pohled o poznání zestudeněl. Dělo se tu něco, co jsem nechápal.

Vůbec si mne nevšímal. Klekl si a po kolenou se plazil celý ten úsek znovu. K úplnému proražení zbývala už jen kůra, potažená mazlavým lýkem. Ta se probourávala jen málokdy. Kmen stromu po odpálení posledních čtyř špalků dřeva už většinou vyklouzl ze šupinných lůžek kůry jako z oleje.

Doplazil se až nakonec a převálil se na záda. Musel přitom nadělat z pilin a červů pomazánku, ale jak se zdálo, vůbec mu to nevadilo.

„Pojď sem,“ houkl na mne, jako kdybych teprve přišel. „Poslechni si to!“ Uhnul stranou, a ťukl do šupinných lůžek.

Na druhé straně cosi zachrastilo.

„Ozvěna?“ zeptal jsem se hloupě.

„Mlčky a ponuře zavrtěl hlavou. „Strašidla,“ hlesl po chvíli a proti své vůli mu přeskočil hlas. „Jsou tam, na druhé straně. Říká se to, i když je ještě nikdy nikdo neviděl. Proč myslíš, že žádné ze starých mazáků v té vaší dřevorubecké partě, nechce dělat raziče, i když je to nejlíp placené džob, na jaké můžeš narazit?“

Nechtělo se mi věřit tomu, co mi nadhazoval. „Je tam největší dřina,“ zkusil jsem chabě nesouhlasit.

Plácl mne po zádech a rozhodně zavrtěl hlavou. „Nastupoval jsi na místo raziče,“ řekl tiše a nepřestával přiklášat ucho k mazlavé vnitřní stěně kůry. „Potkal jsi se s tím chlápkem, co končil?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ani na orbitě? Karanténa trvá měsíc. Jestli je živý, musel tam nahoře být, když jsi přiletěl...“ Tajuplně se usmál a mávl rukou, abych ani neodpovídal.

Přeběhl mi mráz po zádech a měl jsem co dělat, abych se nezačal rozhlížet kolem sebe.

Danielova baterka pokreslila stěny štolý světelnými čarami a brzy se zase uklidnila.

Váhavě jsem se po něm ohlédl a pokud možno co nejtíššeji jsem znovu přiklekl k slizké, lýkové stěně. Pořád to bylo slyšet.

„Co je to doopravdy?“

„Strašidla,“ opakoval o poznání lehčím tónem.

„Co to jsou ta strašidla, hergot?“

Obnažená kůra se vydula dovnitř a ve škvírách mezi šupinnými lůžky se objevilo světlo. Tmavě žluté, jako fosforeskující hnis.

Tiše jsem zapolykal, o krok couvl a střelil pohledem po Danielovi: „Žere to lidi?“

Přes svůj zdánlivý klid měl nervy napjaté k prasknutí. „Zmlkni,“ zahučel a stáhl se od stěny. Zastavil se až u mě.

Kůra se vyhladila a sírově žlutý přísvit zmizel.

„Mohl bys mi odpovědět?“ vybuchl jsem a udeřil pěstí do stěny štolý.

Prudce se po mně otočil. „Párkrát se stalo, že se ze štolý ztratil razič. Kůra byla rozříznutá pilou, museli to udělat sami...“

Možná viděli to, co my před chvílí a byli zvědaví...“

„To ne,“ zavrtěl jsem nevěřicně hlavou. „Ani by mne nenapadlo něco takového zkoušet.“

„Tebe třeba ne, ale...“

„Nikoho,“ navztekaně jsem se na něho utrl.

„Taky je možný, že zařízli hlouběji do kůry, a ono to na ně vylezlo...“

„Proboha, co by na ně z toho mohlo vylízt?“ Teatrálně jsem zalomil rukama, ale nepřestával poočku pozorovat místo, které se před chvílí vydouvalo. „Výjma brouků jsou tady akorát ještěrky a červy...“ Zarazil jsem se a zvedl oči k Danielovi. „Po odstranění stromu přece každý vidí, co všechno se za kmenem skrývá. Není tam žádný bludiště chodeb, maximálně malý náměstíčka, zanesený listím. Když se to vyklízelo, tak by na ty ztracený raziče museli přijít...“ Odplivl jsem si stranou a nahodil svěťákový výraz. „Nejspíš se s někým pohádali a skončilo to na kudly. Najdeš je pod některou hromadou pilin!“

Zvedl ze země laserovou pilu a podal mi ji. „Nikdy jsi neslyšel, co se dá občas najít na takových náměstíčkách, jak ty tomu říkáš?“

„Ale jo,“ přikývl jsem. „Občas se prý na orbitě zamotá mezi kmeny někdo od tahačů. To dá rozum, že tam netrajdají ještě teď. Padají k nám, nebo na Bližence.“ Pohodil jsem hlavou a přehodil si trojitou hvězdici z řemenů, držících pilu, přes záda a ramena. „Nejspíš skončili i s kosmickým skútem na některém z těch náměstíček. Slyšel jsem, že se občas našla kostra...“

Daniel přikývl. „Aspoň se ještěrky nabaštily,“ prohodil cynicky. „Stalo se ale taky, že se ztratil razič, a při čištění prostranství za kmenem se nenašlo nic...“

„No vidíš!“

„Vůbec nic,“ nenechal se Daniel umlčet. „Pachová stopa vedla dovnitř, a tam se ztrácela. Zpátky se ti chlapi nikdy nevrátili...“

„Tady.“

Paprsek pily se zakousl do dřeva a během chvilky vyřízl padesátý schod.

Stáli jsme v duté části kmene a já podle Danielových pokynů vyřezával schodiště vzhůru.

Ten blázen chtěl proniknout dál, ale neodvažoval se to zkoušet dole, kde by nás mohla zavalit hromada tlejícího listí, v němž navíc cosi před chvílí svítilo.

Většinou má vystýlka mezi stromy kolem dvaceti metrů, a vypadalo to na pořádnou práci až do rána. I když jsem se cítil být Danielovi zavázaný, jedno jsem věděl určitě. Nahoře mu pilou proříznu kůru, a tím to pro mne končí. Dál ani krok.

„Kolik ještě?“

Pot se z nás jen řinul. Příkré, serpentinovitě budované schodiště, se pod námi stávalo neschůdným s každým dalším vyřezaným schodem. Napůl uvolněný strom se otřásal ve vichrech, prohánějících se v horních vrstvách atmosféry, a déšť červů, padajících nám za košili, houstl s každým otřesem svého dřevěného světa.

Daniel shrábl odštěpky dolů a opatrně se narovnal. Zachytil se rukou sukýnky masožravého choroše, lemujícího kolem dokola celou dutinu, a s odporem zaprskal.

„Doufám, že to žere jenom červy. Olízlo mi to ruku!“

„Prská to výkaly,“ uklidnil jsem ho. „Kolik ještě?“

„Dva, nebo tři schody a zkusíme to,“ řekl zadýchaně. Byl přece jenom už starší. Kdyby se měl nahoru štrachat s pilou přes záda jako já, dávno by vypustil duši.

Přikývl jsem a přesunul paprsek zase o něco výš. Měl jsem toho dost. Venku už nejspíš začínalo svítat a mne ještě čekala těžká směna. Jako razíč sice traskavinu instalovat nemusím, ale miněří jsou moc velcí páni na to, aby se s ní tahali ze skladiště až sem nahoru.

Beze slova jsem dokončil zbývající stupně a začal rubat štolu tak, aby ústila přibližně nad místem, kde jsem večer spatřili sírově žlutý svit.

Normálně by mi to trvalo tak dvě tři směny, ale tady nebyl nikdo, kdo by se mi snažil přitvrdit normu. Navíc jsem si mohl odpustit předepsanou šířku a výšku štol. Po kolenou jsme se prodírali ke kůře, a když už se mi žaludek kroutil hladem, změnila se struktura dřeva a objevily se v něm kořínky šupinných lůžek.

Zkrátil jsem paprsek pily a dral se opatrně dál. Daniel se mi tlačil na záda a odhraboval za sebe dřevitý štěrk. Postup se zpomalil. V úzké štolě se nestačil odvětrávat vydýchaný vzduch a každého půl metru jsme museli přerušit práci a pozadu se vysoukat zpět na vyřezané schodiště. Navíc jsem se snažil být co nejopatrnější. Nechtěl jsem proříznout kůru dřív, než pustím Daniela před sebe. Pokud tam skutečně něco je... Koneckonců, byl to jeho nápad.

Netrvalo to dlouho. Paprsek pronikl pár decimetrů tlustou vrstvou šupinných lůžek a z druhé strany se ozvalo zasyčení vody v kapsách za šupinami. Okamžitě se odpařila, a uvařené lasturky se otevřely dokořán napospas ještěrkám.

„Hotovo,“ obrátil jsem se na Daniela a lehl jsem si na záda, abych mohl snadněji rozšířit štolu do stran. Ještě párkrát se ozvalo zasyčení, ale dával jsem si pozor, aby to byl vždy jen úzký průnik kůrou. K prořezání ještě nedošlo.

Konečně jsem se mohl stáhnout stranou a pustit Daniela před sebe.

Na krku mu vystoupila žíla a z jeho strnulého výrazu se dalo vycítit napětí. V ruce držel zbraň, kterou jsem u něj předtím neviděl a doslova hypnotizoval stěnu před sebou.

„Do toho, brácho!“ Kývl hlavou a namířil hlavní přímo do míst, kam jsem zajel paprskem pily. Jako by čekal, že tam, na druhé straně něco číhá. Něco, na co by nestačil blaster, co se dá sehnat v každém magacinu, nehledě na to, že zbraně jsou na Viole mimo zákon. Pažba, kterou si opřel do ramene měla ochranný štítek zvláštních jednotek. Tenhle kvěr fungoval jedině po zaznamenání pachového vzorce střelce. Jednoduše to znamená, že nemá cenu něco takového krást. Taky to značilo, že skutečně patří Danielovi. Že to není žádný ňouma, co se jenom fláká po Viole... Když se někde objeví maníci ze zvláštních jednotek, pak tam vždycky něco smrdí.

Protáhl jsem se dozadu a přes Danielovo rameno namířil na tenkou stěnu před námi.

Roztrhla se skoro sama. Zvenčí k nám zavanul zatuchlý pach hnijícího listí a šerý přísvit fosforeskujících plísni, překrývajících polštáře humusu sotva metr pod ústím štol.

„Celkem jsme to trefili,“ zasmál se Daniel a sklonil hlavu k zemi. Vystrčil ruku se svítilnou ven a zamával jí nad hlavou.

„Nevypadá to nijak hrůzyplně.“

Ještě jednou se rozhlédl, pozorně si posvítil do stran, a pak se svítilnou v jedné ruce a se zbraní v druhé, seskočil dolů. Polštáře tlející kaše se na okamžik rozestoupily, a kdyby Daniel okamžitě neuskočil stranou, zůstal by v ní vězet až po pás.

Plíseň mu hasla pod nohama a půda se houpala při každém jeho kroku, jako kdyby kráčel po bažině. „Pojď za mnou!“

Zavrtěl jsem hlavou: „Ani mne nenapadne! Mám se rád.“

„Nic tu není,“ lákal mne dál. „Myslel jsem, že tu něco bude, ale není tu nic...“

„Ty vidíš až na konec?“ odsekl jsem jízlivě. Vyklonil jsem se z otvoru a podíval se vzhůru, jak vypadá obloha. Vládla tu tma, i když venku už dozajista začíná den. Nebe tady chybělo. Kopule ze zdánlivě se protínajících kmenů se klenula v závratné výšce nad kotlinkou a tonula v šeru.

Něco mne napadlo. „Danieli?“

„Říkej mi brácho,“ odpověděl, aniž by se otočil. „Co chceš?“

„Vrat se!“ Nejraději bych to zařval, ale měl jsem strach, abych to nevyprovokoval k útoku.

Napětí zhoustlo jako mlha, plazící se v rozervaných cárech po kmenech dolů.

Ztuhl a zvolna se začal otáčet. „Co je to?“ zeptal se stejně tiše.

„Zatím nic, ale musí to tu být. Když jsme byli na dně stromu, málem to přece provalilo kůru!“

Bylo vidět, že si oddychl. „To byly nejspíš plyny. Hodit sem pár žhavých uhlíků, tak celej tenhle les letí do luftu!“

Krok za krokem se vzdaloval. Už jsem ho viděl jenom jako tmavou skvrnu na bíle fosforeskujícím pozadí.

Nemohl jsem se rozhodnout, co mám udělat. Vrátit se, nebo zůstat? O poslední variantě, pustit se za Danielem, jsem ani nemínil uvažovat.

Přicházela únava. Celou noc jsem nespál, a navíc se tento den měly likvidovat včera zřícené vzdušné kořeny. Tomu se nevyhnu.

Uvědomil jsem si, že jsem se ho ani nezeptal, jak tam chce zůstat dlouho. Čas se vlekl neuvěřitelně pomalu a stříbřitě bílá peřina plísni metr pode mnou se neznatelně a výhružně vlnila.

Chvilí jsem ještě vydržel sedět v ústí štol, a nakonec jsem se zvedl a vyklonil se co nejdál. „Hééj!“

Trvalo to příšerně dlouho, než umkla ozvěna a znovu se rozhostilo ticho. Cítil jsem, že bych teď měl seskočit tam dolů taky a vydat se za ním. Víc jsem si byl jistý tím, že to neudělám.

Přímo naproti mě se něco pohnulo. Ani mne nenapadlo, že by to mohl být on. Bylo to příliš malé.

Poznal jsem ho, teprve když se ozvalo volání. Potácel se na kolenou s nohama podivně zkroucenýma za sebou.

Roztáhl jsem pláty kůry a vyhlédl ven. „Je ti něco?“

„Hod' dolů lano a pojď mi pomoci!“ Padl na bok a spálil kmeny stromů nad sebou výbojem z blasteru.

„Dolů nepůjdu ani za zlatý prase,“ odsekl jsem. „A pro lano musím zajít... Na co ho chceš?“

Nepřestával jsem přehlížet sinavě osvětlenou planinku mezi kmeny a hledat něco, před čím utíkal.

„Aby sis mne přitáh. Už nemůžu!“ Hlas mu přeskakoval a občas se vzteklym výkřikem plácl dlaní do plísni před sebou.

„Když pro tebe dojdou, zaručím ti, že se mi nic nestane?“

„Jasně, brácho,“ nutil se do uvolněného tónu. „Tady se ti nestane nic, ale kdybych třeba ztratil...“ Zhluboka vydechl a sipavě pokračoval. „Kdybych třeba ztratil vědomí, nechod' dál! Ke mně, a dál ani krok. Smrdí to tam...“

Padl tvář do půdy, a když konečně znovu zvedl hlavu, pod očima mu strašidelně zářily přilepené chomáčky plísni.

Se sebezapřením jsem seskočil dolů a hned po dopadu se odkutálel stranou. Biologický polštář pode mnou tichounce pomlaskával, mezi jemňounkými vláčenky plísni se proháněly bezbarvé mýry a odněkud zprava se ozýval cvrkot umírající stromové ještěrky.

Košile se mi lepila na záda. Před seskokem jsem si sundal z ramen pilu a nyní jsem toho začínal litovat. Lezl jsem do té tmy před sebou beze zbraně, a i když jsem věděl, že nic většího, než třicet centimetrové ještěrky na Viole nežije, měl jsem strach, jako ještě nikdy.

Ležel necelých padesát kroků přede mnou. Každou chvíli jsem se zastavoval a rozhlížel kolem sebe. „Danieli?“

Už ani neodpovídal. Vypadal jako hromádka popela nebo pilin, kterou musí vítr každou chvíli rozfoukat.

Čím víc jsem se přibližoval ke středu prostranství, tím byla půda pode mnou měkčí. Voda z kapes za šupinami zřejmě za dešťů přetékala a vsakovala se do tlející kaše. To, co se rozkládalo mezi mnou a Danielem připomínalo bažinu. Hodil jsem na pěnový, želatinový povrch kus trouchlivé větve a chvilku se s mrazivým pocitem díval, jak se pomalu noří do hloubky.

Vrátil jsem se k hradbě kmenů a podél ní postupoval dál. Už jsem Daniela viděl pár kroků před sebou. Ještě jednou jsem přehlédl celé okolí a sklonil se k němu.

Jeho prsty zašátraly kolem a sevřely moje zápěstí. Příliš silně, než abych to přešel. Pokusil jsem se vymknout, ale nepovedlo se mi to.

„Odtáhnu tě, ale musíš mne pustit...“

„Už je pozdě,“ zašeptal a jeho prsty se pomalu napřimovaly.

„Odnesu tě, brácho,“ použil jsem jeho oslovení a popadl jej v podpaždí. „Jenom se trochu snaž!“

Ztrácel vědomí a jen silou vůle ještě dokázal udržet oči otevřené.

„Co se tam stalo, Danieli?“ Bylo mi jasné, že se bude vyprávěním jen zbytečně vysilovat, ale nedokázal jsem si otázku odpustit. Taky mohlo být za chvíli po něm a bylo by víc, než hloupé, kdyby si to, co viděl, odnesl sebou...

Snažil jsem se ho táhnout zpátky k ústí štol, ale nohama se na měkké půdě nedalo zapít. Okamžitě jsem se propadal a ztrácel rovnováhu. Půda se mi rozestupovala pod nohama a hrozilo, že nás oba spolknou a už nepustí.

Položil jsem ho na zem, přetočil na záda a pokusil jsem se jej podebrat rukama, abych ho odtud mohl vynést v náručí.

Možná by se to i povedlo. Už jsem se narovnával, když jsem za sebou uslyšel docela jiný zvuk, než jaké bylo kolem slyšet až do nynějška.

Strnul jsem. V prvním okamžiku jsem se ani neodvažoval obrátit se. Ostatně, podle zvuků se to pohybovalo pomalu.

„Co se tam stalo, Danieli,“ vyjel jsem a zabořil se až po kolena, když jsem se s ním v náručí pokusil rozběhnout.

„Zabili mne,“ odpověděl mi šeptem. „Sám jsem si to zavinil. Prostě je nesmíš vylekat, brácho...“ U úst se mu objevila pěna. Chtěl jsem mu ji otřít rukávem, ale předešel mne.

Strašidelné supění za mnou zesílilo.

S vypětím všech sil jsem osvobodil pravou nohu ze zajetí tlejícího listí. Přenesl jsem váhu na koleno a pokusil se vyprostit i druhou. Opět jsem ztratil rovnováhu, pustil Daniela a padl vedle něj obličejem k zemi.

„Ti... raziči se ztráceli proto, že je nikdy nepřipravili na svůj příchod. Nesmíš je překvapit, pak už se nechají zabít...“

„Kdo?“

Snažil se sebrat poslední síly. Se zatnutýma zubama zvedl svěšenou pravičku a vsunul si ji do kapsy. „Něco jsem našel,“ řekl tiše.

Vyjel jsem překvapením, když se jeho prsty rozevřely a v dlaní se zaleskla největší lasturka, jakou jsem kdy na Viole spatřil. Zrovinka na konci jeho čáry života se mu matně leskla věc, za kterou bych dostal větší balík, než tady vydělám

za dva roky... Zapomněl jsem na všechno kolem.

Půda se mi pohnula pod nohama a já se bleskově vytrhl ze snění. Pomalu a jakoby zdráhavě jsem se otočil a ve stejném zlomku vteřiny mi vyschlo v krku.

Vynořovalo se to za mnou z hromady polotekuté šlucht. Po jeho povrchu klouzaly dolů knoflíkové pancíře mrtvých brouků a zetlelé trojúhelníkové listy, rozpadávající se před očima. Zvedalo se to ze dna. Nerozeznal jsem žádný tvar, jako by to chtělo nejdřív okapat.

Ozvěna vrátila můj výkřik snad padesátkrát. Nevěděl jsem, co dělám. Zapomněl jsem na Daniela a vrhl se vpřed. Na jeden ráz jsem vytrhl nohy ze sevření polštářů listů a plísni a po čtyřech jsem se rozběhl pryč. Teprve po několika krocích jsem se zastavil a mimoděk se ohlédl.

Ještě to rostlo. Už to bylo velké nejméně jako já. Zůstával ve mně jediný pocit. Děs...

Bez dechu jsem doběhl ke kmeni, kde se v metrové výšce černal otvor, jímž jsme přišli. Vypadal nedosažitelně. Jediným výskokem se mi podařilo vyhoupnout se nahoru a bleskovým, naučeným pohybem jsem si nadhodil na záda popruhy pily.

Dál jsem nechtěl utíkat. Tohle místo se dalo dobře bránit, a kdyby se to, co se vynořilo z hloubky, vrhlo za mnou do štol, dostalo by mne to zezadu.

Zahlédl jsem to už jen na okamžik. Rostlo to stále rychleji, už to pohltilo i Danielovo tělo, když se ozvalo úděsné mlasknutí a to, co mne tak vystrašilo, zmizelo. Bublina, zvedající se ode dna, praskla, trouchnivá kaše ohodila okolní kmeny stromů a Daniel se propadl do hloubky v kráteru, který se na několik okamžiků po prasknutí bubliny utvořil. Nedalo se nic dělat. Vycouval jsem na schodiště, které jsme přes noc s Danielem vytvořili, a pomalu sestupoval dolů.

Venku už byl den. Ohniště sběračů lastur byla vyhaslá a v polní kuchyni řinčelo nádobí. V duchu jsem přemýšlel, komu mám říct, co se stalo, ale pak jsem si vzpomněl na moudrosti předků.

MLČETI ZLATO.

„Něco s tebou je, mladej,“ protáhl Duffy a odplivl si otevřeným oknem. Musel řvát, abych mu rozuměl. Od rána venku hučely odklízecí mašiny. Vyklízely kotlinku, kde zůstal Daniel.

Trhal jsem sebou při každém výkřiku zvenčí s divným pocitem kolem žaludku. Zatím nebylo nikomu divné, že se už dlouho neukázal. Na Viole bylo pět nebo šest dřevorubeckých štací, a Daniel často pendloval mezi nimi jako panáček na gumě. Jestli jej tam ale najdou, pak si každý sběrač lastur, který tehdy seděl u ohně, vzpomene, s kým Daniel odešel. Do kotlinky se mohl dostat jedině skrz strom a nikdo jiný, než já neměl ve štolě co dělat.

Vypadalo to na vraždu a bylo mi zatraceně úzko.

„Nic mi není,“ odsekl jsem Duffymu a začal míchat karty. Pasiáns je děsná otrava, ale zato nejlepší prostředek k tomu, aby si člověka přestali ostatní všimnout.

„Jestli seš věřící a potřebuješ utěšit, tak na Jižní štaci je jeden nedostudovanej pastor. Káže každé den. Bude dělat všechno možné, jenom aby se ulil.“

„Na Pánbička nevěřím a nemám na nic náladu, jasný?“

Duffy se nenechal odbýt. „Taky mně tak kdysi bylo...“

„Jo?“ Zatvářil jsem se otráveně a zavrátil oči tak, aby si toho určitě všiml. „Nikdy jsi netoužil po tom, aby ti dali ostatní pokoj?“

Byl jako štěnice. Otevřel dveře a vypoklonkoval Lachtana, který se s snad patnáctou plechovkou piva potácel mezi oknem a kamny. Pak vykoul z okna, jestli pod ním někdo neposlouchá a prošel mezi palandami až ke mně.

„Kdysi jsem dělal na štaci, co byla skoro až u pólu. Není tam kdovíjaká zima, zato stromy mají daleko silnější kůru...“

„U pólu žádná dřevorubecká parta není,“ namítl jsem a sejmul z balíčku esa. Vyrovnal jsem první řadu a pátravě se zadíval do Duffyho vrásčité tváře. Každou chvíli si přejížděl jazykem horní ret, jako by nevěděl, jak začít. Chtěl mi něco říct.

„Proč jsi vyhodil Lachtana?“ zeptal jsem se a přiložil poslední kartu k ostatním. Obrátil jsem křížovou desítku na místě červeného spodka a položil ji lícem nahoru.

Přešel moji otázku bez odpovědi. „Bylo nás tam tehdy dvacet, stejně jako tady,“ řekl a zalovil v kapse pro šňupec tabáku. „Sběrači lastur byli celí diví po tom, dostat se do našeho tábora. Dokonce chtěli pomáhat při ražení štol docela zadarmo, jenom když je necháme pod střechem. Nikdo tehdy ještě nevěděl, jestli je bezpečný zůstat přes noc venku jen tak u ohně...“ Mluvil ze široka. Beze slova jsem poslouchal a otáčel jednu kartu za druhou. „Bylo to tam docela jiné, než tady, hochu. Vodní kapsy v kůře tam byly dvakrát tak velké, než ty, co znáš. Přes noc se pokrývaly slupkou ledu, ale lastury v nich byly oproti těm, co najdeš v těchhle šířkách, jako smaragd mezi šterkem. Za půl roku se dalo zbohatnout...“ Odmlčel se a pátravě se na mne zadíval. „Hádám, že víš, o čem mluvím, pokud jde o velký lastury...“

Trhl jsem sebou a položil neotočenou kartu zpátky na místo.

„Co tím myslíš, Duffy?“

„To, co říkám,“ štěkl, a obrátil si mne tak, aby se mi mohl dívat do očí. „Přišel jsem tehdy k ohni chvíli po tobě, chlapče. Viděl jsem tě, jak odcházíš s tím bláznivým Danielem k lesu. A viděl jsem taky, jak se vracíš. Sám...“ Pustil mne a sedl si na stolek. Karty mi popadaly na zem.

Venku zrovna kdosi vykřikl. Možná už ho našli.

„Nic jsi neviděl!“

„Nebud' srandovní,“ napomenul mne zvýšeným hlasem. „Znám Daniela už dost dlouho. Vím přesně, co po tobě mohl chtít. Nic jiného ho po celý ty roky nezajímalo, než se dostat na druhou stranu kmene dřív, než se strom skácí. Dvakrát se mu to taky podařilo, ale nejspíš nenašel to, co hledal. Až teď...“

Končil otázkou. „Jak to mám vědět, kruci?“ Rozhodil jsem rukama a shrábl rozházené karty na hromádku.

„Je mrtvej, nemusíš mi nic říkat,“ mávl rukou. „Jak se mu to stalo?“
„Utopil se v té hnijsí břečce...“
Vypadal zklamaně. „Utopil se?“ protáhl s kyselým obličejem. „Tak blbej přece nebyl, aby šlápl někam, kam neměl...
Nepomohl jsi mu drobet?“
Už jsem se ani nerozčíloval. „Praskla za ním bublina a vsáklo ho to do hloubky...“
„Šel jsi s ním?“
„Zůstal jsem ve štole...“
„Jak daleko od stromu se dostal?“
„Už se vracel,“ řekl jsem tiše. „Zrovna jsem mu šel...“
Duffy vyjel a seskočil ze stolu: „Vracel se? Co tam našel?“
„Vím já? Plazil se po čtyřech a nohy mu přitom spíš překážely...“
„Našel to,“ vydechl Duffy s rozsvícenýma očima. „Říkal něco?“
Zavrtěl jsem hlavou: „Nestačil. Šel jsem mu pomoci, ale pak se to stalo.“
„Prohlížels mu kapsy?“
Připadal jsem si jako u výsledku. „Proč?“
„Měl u sebe obrovský jmění, ty blázne!“ vykřikl Duffy. „Něco takovýho jsi neviděl...“
Teprve nyní jsem si vzpomněl na velkou lasturu, kterou mi Daniel ukazoval. Nasadil jsem udivený pohled. „O co jde?“
Znejistěl a opět po svém zvyku mávl rukou. „Tam na severu to bylo taky. Stromy navíc rostly trochu řidčeji, a tak jsme se snáz dostávaly do kotliny mezi nimi. Občas někdo z nás natáhl bačkory, a pak jsme u něj našli lasturu...“
„To už jsi říkal...“
„Nepřerušuj mě! Byla daleko větší, než ty, který se tam daly najít ve vodních kapsách, a který se nám už tak zdály neuvěřitelně velké. Jednoho dne se něco stalo, a všichni do jednoho pochopili. Jsem jedinej, kterej to tam přežil, protože jsem zrovna ležel na marodce. Dovedu si ale dost dobře představit, co se tehdy stalo. Jedinej kromě mne, kdo žil, když nás našli, byl nějaký Solomon. Umřel v nemocnici dva dny nato v náručí svého milovaného bratra. Určitě mu všechno řekl. Hádej, kdo byl ten brácha?“
Přeběhl mi mráz po zádech a pochopil jsem, proč měl Daniel rád, když mu někdo říkal brácho.
„Teď to hledá,“ pokračoval Duffy. „Vlastně hledal. Jestli se chtěl pomstít, nebo zbohatnout, vím já...“
„Patřil ke zvláštním jednotkám,“ hlesl jsem tlučeně, aby to nezaslechl nikdo, kdo by třeba stál pod oknem. „Měl u sebe jejich kvér...“
Duffymu ztuhly rysy a pokývl hlavou. „Třetí možnost,“ připustil nevzrušeně. „Dostal to jako úkol...“
Najednou bylo ticho. Duffy se protáhl a zamířil ke dveřím.
„Řekneš mi, o co jde?“
Pousmál se a vehementně zavrtěl hlavou. „Už tak jsi slyšel dost. Bude nejlíp, když vo tom budeš tušit co nejmíň, aspoň tě to nebude dráždit... Jo, a pokud jde o Daniela, nemusíš mít strach. Jestli ho najdou, určitě to nikdo nebude rozmazávat a já nikomu nic nepovím.“
Chvilí jsem se za ním díval a přemýšlel. Docela určitě ví víc, než největší šéfové na ředitelství společnosti. Duffy tu makal už přes dvacet let, a nejspíš má někde dost tučné konto na to, aby mohl strávit zbytek života mezi bazénem a postelí. Dávno se tady na to mohl vybodnout. Vybavil jsem si karminový lesk lastury, kterou jsem jen na chvilku spatřil v Danielově ruce. Tohle možná bude ten důvod, že je ještě pořád tady...
Možná má pravdu, napadlo mne. Kdyby se o tom někde zmínil, bude tu sběračů jako máku a místo těžby stromů, se budou razit štolý pořád dál a dál do hloubky lesa...
Zavrtěl jsem hlavou a v duchu se zasmál. Tohle mu mohlo být všechno ukradené. To, o co mu šlo, muselo být něco jiného.
Napadlo mne to až při večeři. Skoro jsem u jídla nadskočil. Omluvně jsem se usmál a podal svůj chleba Lachtanovi, jemuž jsem ho před chvílí nadšením vyrazil z ruky. Po šlichtě ze zmrazených brambor a květáku jsem se s neotevřenou plechovkou piva ze svého přidělu přitočil k předákově.
Měl pleš a přes svých sotva čtyřicet vypadal na dvakrát tak staršího. Olizoval si prsty od tuku, protože si k zeleninové bombě opekl ještěří ocas a rozhlížel se, čím by to zapil. Ještěří maso je děsně slané, a svoje dvě plechovky piva už dávno vysál a hodil do odpadovky.
„Chceš, předáku?“ zeptal jsem se a nabídl mu svoje. Jeho pohled měl k vděčnosti daleko. Kývl, napil se a čekal, co budu chtít.
„Nekoukej na mě, jako bych tě chtěl sežrat,“ zavrčel jsem. „Chci se jenom zeptat...“ Rozhlédl jsem se kolem stolu. Duffy byl už pryč. „Mám smlouvu na dva roky. Kdybych ji prodloužil, dostanu něco na ruku?“
„Máš dluhy, co?“
Neurčitě jsem přikývl.
„Nedostaneš nic, mladě,“ protáhl předák a dopil pivo. „Jsou to poslední dva roky na Viole. „Pak se to nabídne kupcům s tím, že na zbytek stromů se už nesmí sahat. Ekomani maj dneska pracky všude... Dva roky, chlapi,“ zvýšil hlas, aby jej ostatní slyšeli. „Ještě dva roky a stěhujeme se.“
Kývl jsem na srozuměnou. Už jsem Duffyho chápal. Koupi to tu a začne jít po lasturách. Žádný sběrač tady pak nebude moci zůstat bez jeho svolení.
„Zlatej důl,“ zašeptal jsem potichu a podíval se k obloze. Vycházely hvězdy a svítily karminově.

Vyšplhal jsem se k oknu a pustil do cimry, která předákově sloužila jako kancelář, slabounký paprsek světla. Vládl tam chaos, protože nepořádek je příliš slabé slovo. Přesvědčil jsem se, že nemůžu nic shodit, a tiše jsem se přehoupl

dovnitř.

Ze všech stran se blýskaly zadečky a desítky mohutných poprsí vytvářely na stěnách dojem růžových vlnek. Nejradši by si snad nahotinkama polepil i podlahu, kdyby se nebál, že si ty obrázky proslape.

Zdaleka jsem se vyhnul sloupkovým vzorkům z vrtů, opřeným v rohu a nezapomínal si při každém kroku svítit pod nohy. Sem tam mi pod botou zapraskala obraná a odhozená kůstka z ještěřčího ocasu. Dřevotřísková podlaha skřípala v těch nejneočekávanějších chvílích. Dělal to dojem, jako by se ztěmňelou místností procházel ještě někdo kromě mne. U dveří jsem se zastavil a zaposlouchal se. Po večeři jsem dal předákovi ještě flašku listovky, a tak by teď měl chmět až do rána.

Překročil jsem ták se zbytky oběda a třemi hrnky od kafe a sedl k terminálu.

Dobře deset minut jsem se probíral nabídkami pornoher, než se mi ukázalo to, co jsem hledal.

Všechno, co se týkalo Violy a jejího Blízence.

Projížděl jsem data a nemínil se zastavit dřív, dokud se na každoročním seznamu dřevorubeckých štací neobjeví i ta, o které mluvil Duffy. Právě, když to přišlo, objevila se přes obrazovku šikmo žlutá čára a v levém, horním rohu nápis „KARANTÉNA“. Vpravo dole pak zasvítit dotaz na heslo a jméno.

Zkoušet něco dál bylo zbytečné.

Ještě jsem ale neskončil. O tom, co mi řekl Daniel, se mi dvě noci zdálo a teď jsem měl možnost si to ověřit. Vrátil jsem se zpátky do hlavního menu a vytáhl si seznam chlapů, kteří dělali na naší štaci raziče.

Jména mi nic nefíkala. ...Poul Zaharias, Martin Schwub, Thomas Weinlich, Hans Hampel... Poslední tři měli u jména křížek a poznámku, že přišli na naši štaci ze Severovýchodu. Už jsem tam byl. Jezdili jsme tam pro trhavinu. Byl to dřevorubecký tábor na druhé straně lesa. Fungoval dodnes bez jakéhokoli omezení těžby. Nebyl důvod ty tři přerazovat sem. ...

Pak mne to ťuklo. Přerazuje se za trest. Byli to raziči a opět blízko severní točny. Severovýchod a bývalá Duffyho štace byly na stejném šířkovém stupni. Co když ti tři na něco přišli a začali razit štoly podle sebe? Znovu jsem se vrátil pohledem k obrazovce. Vedle křížku byla značka, která se u jiných, než u těch tří nevyskytovala... Legenda k tabulce byla až na konci souboru...

Podlaha zapraskala ve stejném okamžiku, kdy mi přešel po zádech mráz. Znamenalo to „nezvěstný“. Tohle byli ti tři, o kterých mluvil Daniel.

Cítil jsem, že mne stále víc a víc něco vtahuje do téměř zapomenuté historie. Všichni tři byli přerazeni sem, to už tady byl taky Duffy. On žije, a oni ne... Rozhodl jsem se.

Jestli se mylím, tak mi akorát předák rozbije hubu a strhne prachy za těch pár dnů, co se budu toulat. Pokud je to ale tak, jak si myslím, bude nejbezpečnější být od Duffyho trochu dál...

Nechtěl jsem se už vracet na ubytovnu. Taky bych mohl ještě dnes skončit jako oni. Někde pod hromadou pilin...

Po tmě jsem našel předákův bágel, nacpal do něho spací pytel a na něj nasypal konzervy. Stáhl jsem řemínky a pomocí slaňovacího lana, co tu zbylo po jednom zříceném sběrači lastur, jsem co nejtíšeji spustil batoh na zem. Za ním jsem seskočil já a stáhl lano dolů. Hodila by se mi na cestu pila, ale nevěřil jsem, že bych se s ní vydržel tahat déle, jak hodinu. Z náradí musí stačit obyčejná sekýra a nůž.

Za clonou gigantických kmenů začínalo svítat, když jsem se konečně vypletl z bludiště hromad kořenů a popele. Měl jsem před sebou zatraceně dalekou cestu. Na severu byla štace Severovýchod. Ta, o níž se poděkl Duffy, by měla ležet někde na protější straně lesa. Vlastně na druhé polokouli. Budu muset obejít nejsevernější výběžky lesa a tam, na druhé straně, se porozhlédnout po ruinách staré Duffyho štace.

Spokojeně jsem se podrbl ve vousech, které za necelé dva měsíce změnily moji tvář k nepoznání a vykulil se ze spacího pytle. Když jsem se večer ukládal ke spánku, byla už tma a ztěžilo se doložit na deset kroků. Teď tomu bylo ale jinak.

Kraťoučké travnaté chloupky se leskly potahem jinovatky a jiskřením ledových slupek na zamrzlých loužích. Nad zkrfhlou krajinou se válela mrazivá mlha, z níž sotva na sto metrů přede mnou vystupovaly kontury rozpadávajících se baráků z dřevotřískových desek. Byl jsem na místě. Štace Severní točna se rozkládala přede mnou a vůbec nevypadala ani trochu útulně.

Nasoukal jsem spací pytel do batohu a rozfoukal teplý popel v ohništi. Za chvilku se objevily plameny, a na plochém kameni zapraskal tuk z ještěřčího ocasu. Během cesty jsem ztratil všechny předsudky. Už jsem jedl i opražené červy, jakých se dala v opuštěných štolách nasbírat plná pánev během dvou minut.

Roztrhl jsem na půlky poslední skývu chleba, který jsem dostal od sběračů lastur na Severovýchodě, a vzal škvířící se špalík masa mezi ně.

Mlha se začínala rozpívat. Za mrtvým dřevorubeckým táborem se jako gigantická hráz vynořovala z převalujících se mlžných cářů stěna lesa. Jiného, než jaký jsem znal. Duffy měl pravdu. Až odtud bylo vidět, že struktura kůry je daleko hrubší. Možná to byl úplně jiný druh stromu. Dva mohutné kmeny, ztrácející se v oblacích, dokonce vyrůstaly z půdy docela osamoceně.

Dojedl jsem a oťel si mastné prsty do plstnatého kožíšku trávy. Během několika vteřin jsem si hodil sbalenou tornu na záda a vykročil dál. Kdyby mne v té chvíli někdo potkal, šel by mi z cesty. Čelo mi žhnulo a v očích se objevil docela jiný svět, než obvykle. Jestli jsem si to maloval uplynulé dva měsíce správně, tak ještě během dneška vydělám víc, než kdybych celé dva roky dřel jako razič...

Vzdušné víry podebraly letité kupy pilin, dávno zarostlé zelenými bochánky trávy, odtrhly je od země a mrštily s nimi proti černým otvorům štol.

Padl jsem k zemi a schoulil se do klubíčka. Dva mohutné reflektory odněkud shůry prosvítily zvednutá oblaka dřevitého prachu. V ječení větru a dunivém narážení pilinových slepenců do hradby stromů hluboce zabzučely motory a sotva pár desítek metrů přede mnou se k zemi snašel transportér zásobovačů. Neměli tu co dělat.

Dvířka za pilotem se odsunula dozadu a přes clonu poletujícího loňského listí jsem bezpečně poznal Duffyho, jak se vyklání ven. Gestem ruky tlačil přistávající stroj pořád níž a přes rameno mluvil na někoho, kdo se schovával za ním v kabině.

Bylo mi jasné, že mi nepřiletěl potrást packou. Bleskově jsem se vyhrabal z návěje poloshnilých pilin, oprášil se a zalovil pod listím, abych našel batoh. Venku právě dosedly lyžiny transportéru na zem a Duffy vyskočil ven. Za ním vypadl z kabiny pytel s oranžovým pruhem a nato vyskočil chlap s kvěrem, jaký jsem viděl u Daniela. Agent ze zvláštních jednotek. Byl tu, aby mne dostal, to bylo bez debat... Kdoví, co mu Duffy o Danielově smrti nakukal. Naházet jsem na rozrytou závěš pilin náručí listí a pozpátku ustoupil do tmy.

Už to muselo být pár let, co tu nikdo nebyl. Stromy na Viole regenerují zatraceně rychle a místy už byla štola téměř srostlá a tak úzká, že jsem se musel svléknout a protahovat se dál s tím, že zpátky se už nejspíš bez použití sekyry nedostanu.

Nakonec přišlo to, co přijít muselo. Proběhl jsem dutým středem kmene a po dalších pár krocích narazil na konec. Tady bych se bez pily dál nedostal...

Odvážil jsem se bliknout svítilnou. V tlumeném světle jsem uhrabal podlahu štoly a shodil batoh na zem. Nebylo sice ještě ani poledne, ale všechno nasvědčovalo tomu, že tu budu muset strávit noc. Dřív, jak za tmy se nemohu ven odvážit.

Štolou se rozlehlo bzučení laserové pily a spokojený výkřik, když se celý blok dřeva vylomil a padl na zem. Na okamžik jsem zazmatkoval. Neměl jsem kam ustoupit, a oni docela určitě šli po mě stopě...

Naslepo jsem se rozhlížel do tmy a přemýšlel, co dál. Na čele mi vyrazil studený pot. Nemusel jsem si dělat žádné iluze. Ať už je chlapík s plackou zvláštních jednotek na rukávu na Duffyho straně, nebo nemá ani tušení, o co tu jde, nebude mi věřit ani slovo. Duffymu pak bude stačit vteřinka o samotě se mnou, aby se mne zbavil.

Vběhl jsem do dutiny ve středu kmene. Ještě jsem měl šanci...

Popadl jsem sekyru a tiše, a co nejjemněji s ní zajel do vyhnílé vrstvy dřeva na obvodu dutiny. Dlouhý, vláknitý plát dřevité hmoty, prolezlý červy a kořínky červozravých hub, se bez jediného zvuku odlepil od zdravého dřeva a sklouzl mi do náruče. Opatrně jsem jej položil na zem, a pokračoval hned vedle.

Během pěti minut jsem byl hotov. Ostřím sekyry jsem částečně vyhrabal u vnitřní stěny mělký hrobeček, lehl si do něj a jak jen to šlo, jsem na sebe nahnul kusy dřevité, práchnivějící hmoty, kterou jsem před chvílí vylámal ze stěn.

Neměl jsem tušení, jak to vypadá, ale doufal jsem, že s takovým maskováním uniknu pozornosti. Museli by na mne šlápnout, aby si mne všimli...

Cítil jsem červy za krkem i v nose, ale chránil jsem se pohnout.

Hlasy zesílily. Duffy se neobtěžoval s prolézáním mezi málem už srostlými stěnami. Odkrajoval nálety pilou a každou chvíli ustupoval, aby ten druhý mohl prosvítit štolu před nimi.

„Tudy by se ten parchant neprotáhl,“ zaslechl jsem cizí hlas.

Duffy zachrchlal, odplivl si a nejspíš zavrtěl hlavou. „Pachová stopa vede dovnitř a nevrací se. Jestli si pamatuju dobře, tak je tahle štola slepá...“

V duchu jsem ho proklel a vzápětí zatajil dech. Kužel světla pronikl do dutiny ve středu kmene a obtančil ji kolem dokola.

„Jsme na konci?“ ozval se znovu agent, doprovázející Duffyho. Pravděpodobně byl ve štole poprvé. Plánoval si, že mne za pět minut odbouchne, večer se zkáruje v bistru na Severovýchodní štaci, a zítra dá Viole sbohem...

Duffy zavrtěl hlavou a jako první se prodral na pár kroků ode mne. Hledal pokračování chodby. Byla už jen sotva deset kroků dlouhá a končila...

Kužel světla se nevíšimavě dotkl práchnivé kupky, navršené nad mým tělem a vklouzl do ústí chodby.

„Nemůže bejt daleko,“ sykl varovně Duffy a zastavil se, aby pustil agenta před sebe. „Nemá cenu riskovat a vběhnout mu do léčky. Našijte to tam, a nikdo se nemusí dozvědět, že nešlo o sebeobranu...“

Strach se vytratil a vystřídal ho vztek. Kdyby tu byl sám, už bych se na něj vrhl. Takhle jsem se mohl jen kousat do rtů a čekat, co bude dál...

Agent dělal, jako že Duffyho návrh neslyší. Připlížil se z boku k ústí štoly a posvítil dovnitř. Lomila se hned po dvou krocích a až na konec nemohlo být vidět.

„Jdeme,“ zavelel agent, popadl Duffyho a strčil ho před sebe. „Půjdu za vámi a budu vás krýt...“

Duffymu se roztrásla kolena. Doufal jsem, že se z toho alespoň podělá. Blížil se k ústí štoly takovým krokem, jako by se už stalo...

Počkal jsem, až oba zmizí ve tmě. Potichu jsem se posadil, co nejtíšeji jsem poodkládal největší části svého maskování, popadl batoh a vyřítit se ven. Štola byla prořezaná, a šlo to rychle. Než se ti dva uvnitř vzpomatovali, byl jsem už venku a ve sporadických paprscích Blížence klopýtal podél lesa pryč.

Věřil jsem, že tuto noc už za mnou nepůjdou, ale ztratit se jim nedokážu. S indikátorem pachu mne vystopují všude.

Pokud nezměním chemický vzorec svých výměšků...

V běhu jsem se zastavil a chvilku přemýšlel. Jde to, určitě to nějak jde, ale já to nevím...

V dostatečné vzdálenosti od hradby lesa jsem odbočil v pravém úhlu na travnatou pláň a zastavil se až po několika kilometrech. Znovu jsem odbočil, urazil další dva kilometry a konečně nabral směr zpátky k lesu. Svítalo.

Dost daleko od staré Duffyho štace jsem se znovu dotkl dlaněmi vrásčité kůry stromových velikánů. Bylo to netknuté místo. V jednodílné hradbě kmenů nebylo vidět ústí ani jediné štoly a jen pár zčernalých, rozmetaných kamenů svědčilo o tom, že tady kdysi tábořila skupina sběračů lastur.

Bezděčně jsem zdvihl pohled vzhůru a spokojeně pokýval hlavou. Když tu dokázali šplhat oni...

Obhlédl jsem stěnu nad sebou a tiše hvízdal. Mělo by to jít jednodušeji, než na stromech, rostoucích v blízkosti naší štace. Jestli se nebude drolit kůra v rukách, mohlo by se mi to podařit. Chtěl jsem vyšplhat co nejvýš a najít nějakou větší kapsu, do níž by se dalo skrýt. Z výšky navíc budu mít výborný rozhled po okolí. Ráno polezu dál, dokud nedosáhnu místa, kde se stromy rozrodují.

Bylo mi sice jasné, že se tak vysoko žádný sběrač lastur ještě nedostal, ale pro mne už nebyla cesta zpátky. Sběrači počítali s tím, že se chtějí vrátit. Já ne. I kdyby se ozval ječivý zvuk řítících se, uhnílených vzdušných kořenů, nezbylo by mi, než se nechat rozervat tlakem přímo ve vodní kapse. Na rozdíl od všech přede mnou jsem se nemusel ohlížet na to, že z větší výšky, jak třicet metrů, už v takovém případě seslaňovat nestačím.

Tam, o pár set metrů výš, by se mi mohlo podařit projít průsmykem mezi kmeny a dostat se na druhou stranu, nad kotlinky a jejich tajemství...

Napůl zavěšený ve smyčce jsem odtesával přepážky v největší kapse, jakou se mi podařilo během rána nalézt. Občas jsem střelil očima na pláň za sebou, ale zdálo se, že si moji pronásledovatelé trochu přispali.

Konečně jsem odtrhl poslední šupinovitou přepážku a začal pánví vylévat vodu. Věřil jsem, že jestli se mi podaří vklouznout do svého úkrytu dřív, než přijdou, dopadne to pro mne dobře.

Kapsa měla dno doslova vystlané malíčkými lasturkami, které na slunci okamžitě osychaly a blyštily se o to jasněji a karmínověji...

Když se na obzoru objevily dvě postavy, zbyla už na dně jen malá louže. Vkulil jsem se dovnitř a vytáhl lano, kterým jsem se zajišťoval, ze skoby sotva dva metry pode mnou. Vtlačil jsem se až na dno, zavrtal se mezi lasturky a s nelibostí cítil vlhko, prosakující látkou až na kůži.

Už se nedalo nic dělat. Přiblížili se.

Střely z blasteru žihaly kůru a kmen se halil do závoje páry z odpařených vodních kapes. Prozatím jsem měl štěstí.

Neměli nejmenší tušení, že mohu být už tak vysoko. Zůstat o deset, patnáct metrů níž, už by ze mne zbyl jen škvarek k obohacení ještěřčího jídelníčku.

Zatím se škvařily ony. Po desítkách opouštěly své ohrožené úkryty, a hrnuly se jako živá záplava po kmeni vzhůru.

Po půlhodině střelba ochabla. Nemohli si být jisti, jestli už není po mně.

Blížilo se poledne a oblaka páry se začala rozplývat. Skrčil jsem se až na dno a ani nedýchal. Dovedl jsem si představit, jak se nyní rozhlížejí, jestli se někde něco nepohne. Teprve za hodně dlouhou dobu jsem opatrně vyhlédl dolů.

Stáli vedle sebe a vyhlíželi k jihu. Čekali posilu. Už jsem nemohl čekat.

Nějakou dobu jsem je pozoroval, a když se zdálo, že si hradby lesa docela přestali všimnout, vstal jsem, zachytil se rukama okraje kapsy nad sebou a za pomoci nohou jsem se dostal o patro výš. Vklouzl jsem do vody a podíval se dolů. Nic, ani si nevšimli, že se nad nimi něco děje.

Už hodně dlouho jsem se nedíval dolů. Točila se mi hlava už jen, když jsem se zahleděl k obzoru a pátral po těch, na které čekal Duffy.

Pode mnou byla téměř stometrová hloubka. Zvedal jsem oči vzhůru a v duchu odhadoval, kolikrát se ještě budu muset vyhoupnout do výše položené vodní kapsy, než se dostanu k místu, kde se srostlé kmeny oddělují od sebe. Už jsem byl blízko. Shůry stékaly slaboučké praménky vody, kapky se rozstříkávaly po šupinách kůry a všude kolem mne se z jedné vodní kapsy do druhé klenuly můstky z duhy.

Na jihu se od oblohy odlepil tmavý bod a rychle se blížil. To byla věc, na kterou čekali. Budou chtít shora prohlédnout vodní kapsy, jestli se v některé z nich neschovávám.

Zatnul jsem zuby a zrychlil. Zahnal jsem myšlenky na únavu a dral po kmeni vzhůru rychleji, než ještěrka. Pohyby se mi zautomatizovaly. Ruce nahoru, vytáhnout, nohu doprava, zapřít se, vzepřít se rukama a sklouznout do další kapsy.

Průsmyk se přede mnou vynořil tak znenadání, že jsem se málem pustil. Hluboko pode mnou marně oblétal transportér zásobovačů stěnu lesa, a já se konečně mohl svalit a zavřít oči.

Neležel jsem ani pět minut. Musel jsem dál. Duffy nebyl žádný pitomec, aby se smířil s tím, že mne zrovna nevidí.

Možnost přechodu na druhou stranu jej pravděpodobně už taky napadla. Doufal jsem, že si taky uvědomí, že by mohl o své tajemství velkých lastur přijít, kdyby sebou do kotlinek ve vnitřní části lesa vzal cizí lidi...

Zřejmě tomu tak bylo. Transportér ještě chvíli poletoval podél hradby stromů, vzápětí přistál, a pak opět zmizel za jižním obzorem. Neměl takový přístup, aby mohl Duffyho vysadit v průsmyku a on zase nebyl takový mladík, aby mohl šplhat za mnou. Věděl jsem, co udělá. Najde průchod na druhou stranu a počká tam na mne...

Plošinka z vředovitých nárůstků, lemujících kmen těsně pod místem rozrodu, měla zvrásněný a nerovný povrch. Kůra se tady překrývala v několika vrstvách přes sebe, praskala a lámala se pod každým došlápnutím. Chvillemi hrozilo, že uvíznou nohama v některé spáře, jichž tu bylo na stovky.

Po obou stranách se přikře zvedaly k obloze mohutné masívy rozroděných kmenů. Vládlo tu šero a sinavě svítící plíseň potahovala vlhké dřevěné masívy, jichž se nikdy nedotkly paprsky violanského slunce. Středem průsmyku se táhla hluboká jizva, obnažující okrově oranžové živé dřevo. Čím dál do hloubi soutěsky se prohlubovala a roztupovala.

Kůra, potažená slizem a hleny karmínových lasturek, mi podkluzovala pod nohama a několikrát jsem musel dál

postupovat po čtyřech. Za chvíli mi nezbylo, než zastavit a vytáhnout z batohu svítilnu.

Paprsek světla rozbíjel tmu v průsmyku a odrazil se od hladiny jezírka, jež zalilo jizvu po rozrodu kmenů po celé délce soutěsky až na druhou stranu. Rozlévalo se mezi kolmými, slizkými stěnami, přes něž by se pokusil o traverz jenom šílenec.

Tricet metrů černé hladiny mne nijak nelákalo. Nedalo se nic dělat. Abych se na protější břeh dostal suchou nohou, na to bych musel mít křídla...

Frajersky jsem pokrčil rameny, ale byla ve mně malá dušička, když jsem po zadku klouzal do vody. Čekal jsem, že budu muset plavat. Dotkl jsem se však dna dřív, než mi hladina zašplouchala pod bradou. Po špičkách jsem vyrazil vpřed.

Rukama jsem rozhrnoval hladinu v zoufalé snaze udržet rovnováhu a z jakéhosi nepochopitelného důvodu jsem se držel středu jezírka, jako by mne v tůních při okraji mohlo čekat nějaké nebezpečí.

Něco se dotklo mé nohy a zatrnulo mi v ní. Přidal jsem na rychlosti. Cítil jsem, že na dně drtím skořápky lasturek. Spíš lastur, protože některé byly velké jako můj palec na noze.

Zase se mne něco dotklo. Zmocnila se mne panika. Trhl jsem sebou, klopýtl o dno, počínající se stupňovitě zvedat k protějšímu břehu, a na okamžik se potopil. Zřetelně teplejší podvodní gejzíry, tryskající ode dna se mi otíraly o ruce. Pokožka mne okamžitě začala svědit. Vynořil jsem se, protřel si oči a znovu se potopil. Nyní už jsem věděl, kam se dívat. Gejzíry hrály podobným světlem jako plísň. Netrýskaly však ze dřeva stromu. Nebyla to míza, jak mne zpočátku napadlo. Připomínalo to plivance, a lastury tím častovaly vetřelce v jejich světě.

Jed, napadlo mne. Zabral jsem rukama a posledních pár metrů dospíval rekordní rychlostí. Dno se zvedalo jako schody. Po čtyřech jsem se vyplazil na souš a padl na zem. Nad hladinu ještě vystříklo pár světlounce opalizujících plivanců.

Nohy a ruka mi začínaly dřevěnět. Představil jsem si, jak mne tu budou okusovat ještěrky, až ochrnu úplně a bylo mi špatně.

Konečně jsem znal tajemství smrti Daniela a dřevorubecké party ze štace Severní točna. Bylo mi to ale houby platné. Pomrkávajícíma očima jsem se odevzdaně díval vzhůru a těsně před tím, než mi poklesla víčka a já ztratil vědomí, jsem proklel každíčkou lasturku, co jich na Viole je...

Probral jsem se uprostřed noci. Mrazivý vítr se se skučením proháněl průsmykem a jezírko se potahovalo slaboučkou slupičkou ledu.

Vládla tu absolutní tma. Někde blízko se ozval cvrkot stromové ještěrky.

V duchu jsem se zašklebil. Ještě ne, holka!

Zkusil jsem pohnout rukou. Brnělo v ní a cítil jsem vlny horka a chladu, prostupující od prstů až k rameni. Přesto poslechla. Ležel jsem na zádech, chvěl se zimou a bez dechu vnímal, jak se mi do těla vrací cit. Celý šťastný jsem hýbal jsem prsty na nohou a k ránu, když začínalo svítat, jsem se překulil na břicho a postavil se na všechny čtyři. Ochnutí odeznívalo stejně rychle, jako přišlo.

Cítil jsem se divně. Přežil jsem něco, při čem spousta chlapů zařvala. Nevěřil jsem, že bych měl imunitu vůči něčemu, s čím jsem se ještě nesetkal. Malé lasturky, jakých jsem až dosud viděl spoustu podle všeho nebyly schopny plivat jed, to by už na Viole dávno nebyl ani jeden sběrač. Daniela taky dostaly ty velké, sám jsem jednu viděl v jeho ruce...

Zarazil jsem se. Držel ji v ruce, na holé kůži, musel tedy dostat plnou dávku! I ti ostatní zřejmě hned, jak lastury spatřili, je vzali do rukou, přiblížili si je k očím...

Byl jsem si jist, že mám pravdu. V mém případě byl jed zředěn vodou v jezírku. To mi zachránilo život...

Hodil jsem to za hlavu a protáhl se. Žaludek se mi obracel hlady, ale teď nebyl čas rozdělávat oheň. Sežvýkal jsem poslední ztvrdlý kousek chleba. Ten chlap, co mi ho prodal, o mně musel někde mluvit. Duffy mne přece až do nynějška nehledal, nejspíš předpokládal, že jsem skončil stejně, jako Daniel. Ani ho nenapadlo, hledat mne na severu.

Opatrně jsem sestoupil ke břehu jezírka. Lastury mne lákaly. Kdoví, jestli tam dole takové ještě někde dokážu najít. Celé trsy violanských šperků pokrývaly dno a vystupovaly až k hladině. Jezírko se lesklo karmínovou perletí a na místech, kde už s nastávajícím dnem tál led, se zmlátala hladina v mrazivých poryvech větru.

Kousek ode mne se ze tmy vynořila ještěrka. Nevšimla si mne, jako bych na tomto místě stál od nepaměti. Přikrčila se, otočila se zády k jezírku a začala pomalu couvat do vody.

Napadlo mne, skopnout ji do jezírka, ale rychle jsem se vzpamatoval a kysele se zašklebil. I kdyby na ni lastury vyplývaly skoro všechny jed, nikdy nebudu mít jistotu, že ta, kterou беру do ruky, má svou zásobu smrtící látky vyčerpanou.

Ještěrka zřejmě věděla, co dělá. Rozvážně zacouvala ještě o pár krůčků, zvedla ocas a udeřila jím o zem. Dřevo zadunělo. Několik lastur se s tichoučkým mlasknutím zavřelo. Sinavý svit jedovatých plivanců se nikde neobjevil.

Další úder, a ještě jeden. Tvor okamžik počkal a nepřestávajíc ocasem oťukávat kůru pod sebou, klouzal pozpátku do vody. Zarejdl mezi pobřežními trsy lastur a ostrými dlátovými zuby rozkousl svou první oběť.

Nevěřicně jsem zavrtěl hlavou. Přesně tak to řekl Daniel, když umíral. „Musíš je připravit na svůj příchod, pak už se nechají zabít...“ V životě by mne nenapadlo, že myslí zrovna lastury...

Obešel jsem zátočinku s hodující ještěrkou a znovu se přiblížil k hladině na jiném místě. Sekerou jsem zaťukal na ohlazené dřevo, vystupující z vody a s úžasem sledoval, jak se lastury zavírají. S malým zaváháním jsem sestoupil po kolena do vody, přetáhl cíp košile přes ruku a odlomil první z nich. Přijala to bez protestů.

Zatočila se mi hlava a chtělo se mi řvát nadšením. Připadal jsem si, jako by se mi kořila celá Viola...

Kotlinky mezi stromy tady na severu nebyly hluboké, ztracené propasti, ale obrovský labyrint kaňonů, jezírek a práchnivějících slatin. Stěny lesního bludiště byly členitější a fantastičtější, než kdyby je vytvořilo vulkanické šílenství.

Na každém kroku jsem mohl narazit na komín, zcela ukrytý náhodnému pohledu zdola. Přetraverzoval jsem od průsmyku k nejbližšímu místu, kde by se dalo pohodlně sestoupit bez lana a začal sestupovat. Slaňování by bylo rychlejší, ale zavěšený na laně bych byl ideálním cílem.

Zapřel jsem se rukama do kmenů, svírajících mezi sebou úhel sotva třiceti stupňů, skrčil nohy a zhoupl se o půl metru níž. Cítil jsem se po ochrnutí pořád ještě zesláblý, ale měl jsem času dost. Dříve, jak večer stejně nebudu moci nic podniknout. Sestupoval jsem dolů a vymýšlel plán. Nebyl jsem si jist, jestli Duffy ví o vražedných vlastnostech lastur, ale raději jsem počítal s tím, že ano...

Už se šelilo, když jsem konečně doskočil na rozměklý polštářek trávy. Ruce a nohy se mi třepaly přestálou námahou a ramena, odřená od popruhů batohu, mne šíleně bolela už od prvních metrů sestupu. Musel jsem si odpočinout.

Sice jsem z výšky ani jednou Duffyho, nebo toho druhého, nezahlédl, přece jsem musel předpokládat, že jsou někde tady. K vítězství byla předurčena trpělivost. Pokud se schovávají v některém ústí štol, jež se černala asi dvěstě metrů daleko, spatří mne, sotva vyjdu na otevřené prostranství. Teprve, až šero zhoustne, budu se moct odvážit dál do vnitrozemí.

Zničehonic vybuchla kotlinka světlem.

Papřsek z blasteru rozpáral přitími a vypálil hlubokou prohlubeninu do dřeva dva metry ode mne. To nemohla být náhoda. Viděli mne.

Nezbývalo, než zmizet. Jestli se pustí za mnou, nebudu mít nejmenší možnost se bránit. Se sekerou nebo nožem se proti blasteru nevyhrává.

Trhl jsem sebou ztratil se ve tmě. Přicházela noc. Doufal jsem, že nechají pronásledování až na ráno. S největší opatrností jsem se přesunul o pár desítek metrů stranou. Půda se pode mnou nepříjemně houpala, z neustálého cvrkotu ještěrek mi začínalo hučet v hlavě a do toho jsem každou chvíli čekal, kdy Duffyho kumpán znovu vystřelí.

Po půlhodině opatrného našlapování jsem se opřel zády o kmen a zavřel oči. Jen jsem podřimoval. Nemohl jsem si dovolit usnout doopravdy. Kdybych ráno zaspal první rozbřesk, už bych se taky nemusel probudit...

Nezaspal jsem. Sotva tma jen trochu změkla světlem, byl jsem na cestě. Les tu byl daleko řidší, než na jihu, a o to víc tu bylo světla.

Mezi mohutnými dřevěnými masívy se ozvěna každého slova, které si moji pronásledovatelé vyměnili mezi sebou, vracela desetkrát. Ozvěna každého vzdechu a zaklení, když se pod někým probořila půda.

Po hodině zoufalého pochodu, kdy jsem se neodvažoval ani na chvíli zastavit a vydechnout, se kotlina začala zužovat. Dalo se předpokládat, že někde bude tomu bludišti konec, ale zrovna nyní se mi to nehodilo. Prodral jsem se houštinkou semenáčků a zůstal stát. Labyrint tady nekončil. Kotlinka se nálevkovitě zužovala do úzké soutěsky, zcela zatopené vodou. Byla téměř až k hladině zarostlá trsy jako dlaň velkých lastur. To bylo místo, které jsem od začátku chtěl najít. Ale sám, ne s těmi dvěma za sebou...

Pohledem jsem se ujistil, že se ještě nepřiblížili na dohled a pověsil se za okraj nejníže položené vodní kapsy. Ze zkušenosti jsem věděl, že šupinná lůžka ve spodní části kmene jsou prohníla a snadno se vylamují.

Nezklamal jsem se. Během chvilky mi u nohou ležela hromádka šupin. Bleskově jsem utál jeden ze semenáčků, položil jej napříč přes vodní hladinu a naskládal přes něj šupiny z kůry. Past byla připravena.

Rychle jsem se rozhlédl, jestli mne Duffy a jeho spojenec při přípravách nepozorovali a s ulehčením jsem zmizel mezi dvoutetřovými semenáčky stromových obrů. Po dvaceti metrech jsem se přikrčil a skoro přestal dýchat.

Přicházeli. Ani rychle ani pomalu. Byli si vědomi, že jim nemůžu uniknout. Se sadistickým úsměvem minuli moji skrýš a přesně podle pípání pachového stopaře se blížili k pasti.

Agent zvláštních jednotek šel v čele. To bylo moje štěstí. Duffy si nepřírozeně naskládaných šupin kůry okamžitě všiml a zastavil se. Zapomněl však zarazit svého druha.

Agent došlápl a propadl se do vody. Jedovaté plivance překvapených lastur jej olepily ještě dřív, než se stačil docela potopit. Křičel strachy. Už musel cítit, jak mu začíná tělo obestírat chlad a končetiny tuhnou v naprosto nepřirozených polohách.

Duffy stačil jen uskočit, aby se vyhnul smrtícím cákancům a zvedl hlavu. „To bylo dobrý, chlapče,“ houkl směrem do soutěsky. Domníval se, že jsem šel dál. Spokojeně jsem se usmál. To mi nahrávalo.

Pamětník štace Severní točna počkal, až vydrážděnost lastur pomine, a zadupal na břehu. Chvilí ještě vydržel a zadupal znovu. Lastury se zavřely a daly najevo, že nebudou útočit.

Umírající cosi zabublal přes vodu a znovu zmizel pod hladinou. Zvedl jsem se, a v podřepu se začal přibližovat k vodě. Duffy zatím už sestoupil na dno a po prsa se brodil soutěskou na druhou stranu.

„Duffy!“

Strnul a otočil se.

„Máš nějaký kvér, Duffy?“

„Ty víš, že ne,“ odpověděl vyčkávavě.

„Vím,“ přikývl jsem. „Taky jsem ho musel na orbitě odevzdat. Ani jeden nemůžeme použít ten jeho, vid?“ Široce jsem se zasmál a kývl za mrtvolu mezi lasturami. „Je zakódovaná a je nám na houby.“

„Co chceš,“ štěkl vztekla.

„Dostat tě,“ procedil jsem skrz zuby. „Vidím, že máš kudlu. Já taky, a navíc sekeru. Z lovce bude štvaná zvěř, Duffy!“

Rozkročil jsem se a teatrálně rozhodil rukama kolem sebe. „A tohle naše aréna!“

Beze slova jsem ho nechal zmizet za soutěskou. Připravil jsem si jídlo a z kmínku mladého stromku jsem si udělal dlouhý oštěp.

Už je to dva dny. Zacházím pořád hlouběji a hlouběji do violanských kotlin. Nikdy bych netušil, že někde může existovat takový kraj...

Půda se mi houpe pod nohama, brodím přes jezírka a v noci si opékám nad ohněm ještěřčí ocasy. Už jsem jim přišel na chuť. Duffy oheň nerozdělává. Má strach.

Procházím mezi statisíci kreditů v podobě blyštivých trsů karminových lasturek, a nemám pro to oči.

Duffy je pořád někde přede mnou. Slyším jeho dupání pokaždé, když chce brodit. Upozorňuje lastury, že přichází...

Jdu v jeho stopách a jeho náskok se každým krokem zkracuje.

Jako bych ho viděl. Potí se strachy a pořád se otáčí.

Už to nebude dlouho trvat. Jednou doběhne k nejbližší vodě, podělaný strachy se obrátí, jestli už jsem na dohled, a než začne brodit, zapomene na břehu zadupat...

Dílo, které získalo cenu Akademie SFFH za rok 1996.